

„Wel neen, ik heb er haar geen kennis van gegeven.”

„Dan zal ik altijd dokter zeggen; ik mocht me anders licht verspreken.”

Juffrouw Bol verwaardigde zich de nieuwe logée zoo niet hartelijk dan toch beleefd te ontvangen. De dokter had eenvoudig gezegd, dat de zuster van het gebrekkige meisje, dat den vorigen zomer in het badhuis logeerde, gebleken was zijn lang gezochte pupil te zijn; zij zou nu eenige maanden hier blijven en juffrouw Bol in de huishouding helpen.

„Nu dat komt goed uit,” had zij genadig geantwoord, „want alleen kan ik 't niet meer af, en met die duizendpooten is geen huis te houden.”

„Als je dit maar bedenkt,” voegde de dokter er nu toe, „de juffrouw zal je niet meer helpen dan zij zelf verkiest. Je hebt haar niets op te dragen.”

„Zij zal me toch niet kommandeeren?”

De dokter merkte dat een onweer kwam opzetten en deed zijn best het af te doen drijven.

„Neen, stellig niet. Je bent een oude, getrouwe en niemand heeft het recht je iets te bevelen dan ik alleen. De juffrouw is hier logée, meer niet en je weet een logée behandelt men gastvrij en vriendelijk, vriendelijker zelfs dan òf zij een huisgenoot was.”

Juffrouw Bol had de laatste veelbeteekenende woorden begrepen; zij zeide er niets op, maar haar geheele houding toonde dat zij in de bedoeling van haar meester wilde treden en hem niet tegenwerken.

Haar taak werd haar niet moeielijk gemaakt; Rose Marie wist onmiddellijk den rechten toon tegen haar aan te slaan. Zij was hier voor 't eerst van haar leven misschien geheel zichzelf. Zij wist zelf niet hoe 't kwam, maar zij voelde zich hier zoo goed, zoo echt te huis; zij durfde praten, lachen zoo hard en zooveel als zij wilde.

De dokter zag haar glimlachend aan zooals zij door de groote huiskamer heen en weer zweefde, hier stilstaande, daar snuffelende met oogen stralend als twee zonnen en een lach, klaterend als een regen van zilver.

„'t Is of de lente hier binnen is gekomen en daar buiten speelt de winter nog den tyran,” dacht de dokter.

Toen zij 's avonds tegenover elkander zaten voor het helderwitte tafellaken, waarop het eenvoudige middagmaal werd voorgediend, en de dokter zijn nieuwe huisgenoot vriendelijk toelachte, barstte zij plotseling in tranen uit.

„Wat is er nu?” vroeg hij verschrikt.

„O dokter, ik ben zoo gelukkig, zoo gelukkig, 't is of mijn hart breken moet van geluk, omdat ik hier ben, omdat ik niet meer behoef te zoeken naar een dienst, besteedsters naloopen, mevrouwen spreken, altijd hetzelfde antwoorden „Ik heb geen getuigen” en dan met wantrouwen aangezien te worden, en met allerlei kameraden omgaan en praatjes aanhooren en familiariiteiten afwachten.... ò neen!.... Ik weet niet hoe ik Onzen Lieven Heer en u genoeg zal danken voor zooveel goeds.”

De dokter zag haar diep ontroerd aan.

„Kind,” zeide hij en zijn stem trilde, „je weet niet hoe dankbaar ik ben